

Sygn. akt I CSK 305/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku Gminy B.
z udziałem Z. C.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt V CA [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) ustala, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w R. w sprawie z wniosku Gminy [...] z udziałem Z. C. o rozgraniczenie nieruchomości na skutek apelacji Uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z 11 lipca 2019 r., oddalił apelację.

Skarga kasacyjna na powyższe orzeczenie została złożona przez uczestniczkę Z. C., która zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu II instancji naruszenie art. 153 k.c., art. 336 k.c. w zw. z art. 339 k.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. Wskazała we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, iż jest ona oczywiście uzasadniona, a ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie

prawne. Wnioskodawca w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz o zasądzenie od Uczestniczki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego

z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., sygn. akt II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., sygn. akt II UK 400/09).

Skarżąca wskazała na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego odnoszącego się w szczególności do tego, jakie przesłanki i ustalenia pozwalają sądom w sprawach o rozgraniczenie, dokonywać go na podstawie ostatniego stanu spokojnego posiadania oraz czy stan ten może być ustalony na podstawie wszystkich okoliczności, czy też w terenie granica ta powinna być wyraźnie zaznaczona i w jaki sposób. Skarżąca zwraca uwagę na powołanie się na potrzeby praktyki orzeczniczej w zakresie stosowania przepisu art. 153 k.c. „w zbliżonych stanach faktycznych” jednak nie został przedstawiony jurydyczny wywód prawny wskazujący na wątpliwości i istotność, w istocie jest to element ustaleń faktycznych i dotyczy okoliczności w konkretnej sprawie.

Skarżąca nie wykazała także przesłanki oczywistej zasadności skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 218/07; 26 lutego 2008 r., sygn. akt II UK 317/07; 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 11/08; 21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 11/08; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08; 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca upatruje w braku rozważenia przez Sąd Okręgowy w R. w uzasadnieniu postanowienia w sposób obiektywny i racjonalny zarzutów podniesionych przez uczestniczkę w apelacji, a także sądy rażąco naruszyły prawo materialne, tj. art. 153 k.c. w związku z art. 336 k.c. i 339 k.c., gdyż nie wyjaśniły na jakiej podstawie prawnej opiera się granica między działkami stron przyjęta przez Sąd Rejonowy. W rzeczywistości twierdzenia te zmierzają do kwestionowania ustaleń faktycznych. Nadto w orzecznictwie wskazuje się, że z obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone, przed wydaniem orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2020 r., sygn. akt V CSK 215/20, niepublikowane).

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 maja 2007 r. (Dz.U. Nr 106, poz. 731), o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym

ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu (ECLI:EU:C:2019:982).